

(Всички го гледатъ. Тѣ сж увѣрени, че майсторътъ чува тия слова и замълчаватъ, дълбоко покъртени).

Майсторъ Лалйо.

Е, чухте ли, словата му свещенни? ..

Завършихъ ли азъ моето призване съ това, кое до днеска съмъ творилъ! ..

Не, хора, не! .. менъ чакатъ ме дѣла! ..

И длъженъ съмъ самотникъ да си бжда, че Богъ ми е такъвзи дѣлъ назначилъ... .

А Ралица на мене да прости,

Неволно че сърдцето ѝ смутихъ... .

Ралица. (Задъхвайки се, презъ сълзи, които скрива. Заства смѣло).

Разбирамъ те. И нека азъ да страдамъ... . въ страдание предопредѣлено е

на менъ животъ да мина въ младини... .

И въ него азъ ще дира смисълъ, миръ... .

(Тя се почувствува бодро).

Подай ржка: намъ пада се раздѣла,

че тъй било на Господа угодно.

Майсторъ Лалйо (трогнатъ, е готовъ да махне ржка на всичко и да поиска благословението на свещеника за бракъ и домъ, но го осѣнява прежна мисль и съ мжка завършва).

... Не можеме сждбата наддѣлѣ... .

Грѣхотно е да измѣнимъ на даръ... .

Когато цѣлъ народъ на мене чака —

измѣна е, това що днесъ ме блазни... .

На всѣкому презъ живота е дългъ

безавѣтно на служи на народъ!

Майсторъ Лалйо и Ралица сж си хванали ржце, осѣнени отъ еднакви чувства. Другитѣ сж смутени и незнаятъ какво да кажатъ.

Майсторъ Лалйо (вдъхновенъ)

И майка ми единъ завѣтъ остави:

отъ плътъ сж всички хора що умиратъ —

избранниците на единъ народъ

не умиратъ, че носятъ въ себе духъ!